

<http://alchimie.spirituala.net>

NUMERE DE TELEFON: 0745.814.480, 0728.809.041, 0763.663.617 și 0770.313.356

ADRESĂ MAIL: imuntean2000@yahoo.com

YAHOO!MESSENGER: [imuntean2000](https://www.yahoo.com/messenger/)

SKYPE: [ioan.muntean](https://www.skype.com/)

EPIGENETICĂ

Vă prezint extrase din materialul, primit de la Elena Grecu, despre epigenetică a prof dr Bruce H Lipton.

Este important că reușește tot mai mult și știința să confirme ceea ce se știe de mii de ani dar nu era demonstrat și în condiții de laborator. Aceasta îi ajută și pe o parte din cei „care nu cred decât dacă văd” să se deschidă cu sufletul. Cei care „nu cred” au de pierdut pentru că viața nu scutește pe nimeni de trăirea armoniei. Ori ajungem să trăim în această armonie de bunăvoie ori viața ne obligă s-o facem dându-ne semne prin boli și neazuri.

Sunt multe aspecte importante în epigenetică dar **remarc în mod deosebit că arată și ea că:**

- Este necesară trăirea în prezent;
- Ne putem transforma în întregime când sufletul își sporește armonia sufletului cu Întregul și nu mai trebuie să ne fie frică de „moștenirea genetică”;
- Este prima dată când întâlnesc fundamentată științific „reîncarnarea”.

Cu Lumină și Iubire, Ioan

Și acum materialul:

Profesorul dr. Bruce H. Lipton, expert în biologie celulară la Școala de Medicină a Universității Wisconsin a pus bazele cercetării și studierii unei noi științe numită epigenetică care explică legătura dintre gene și mediul înconjurător. Dr. Lipton a descoperit faptul că atunci când ființa umană nu trăiește clipa prezentă, subconștientul rulează aproape în permanență „casete” cu diferite înregistrări mai vechi. El a pornit de la fizica cuantică care explică dualitatea corp-minte. Atitudinea noastră de conștientă și prezență este cea care favorizează comunicarea cu impact rezonant molecular ce reprezintă cheia principală a mecansimului prin care gândurile, atitudinile și credințele noastre creează condițiile de existența o corpului și lumii exterioare.

Microbiologii au început să recunoască faptul că mediul și fiziologia noastră internă, dar mai ales percepția noastră asupra acestora, determină nemijlocit activitatea genetică din fiecare celulă. Timp de aproape 50 ani ni s-a inoculat iluzia conform căreia sănătatea noastră și destinul nu sunt altceva decât programe prestabilite în codul genetic, de unde a luat naștere conceptul de determinanță genetică. În acest fel, mentalitatea oamenilor a fost deformată de o credință conform căreia viața unui individ este predeterminată genetic, ceea ce este fals.

Este clar, până și pentru cel mai nepregătit individ, că toate crizele globale care au impact asupra mediului, sănătății, economiei și stabilității sociale amenință supraviețuirea civilizației umane. Dintr-o dată, vechiul desen animat cu vreun bărbos ciudat purtând o pancardă pe care scrie: "Vine sfârșitul lumii!" nu mai pare tot atât de hazliu. Media și guvernul ne focalizează încontinuu atenția asupra întunecimii unor crize iminente, dar oricum progrese recente în domeniul fizicii și biologiei oferă o alternativă semnificativ diferită și surprinzător de plină de speranță pentru aceleași simptome.

Noi investigații științifice sugerează că evoluția civilizației umane se aseamănă cu soarta recurentă (repetabilă) a păsării Phoenix, o pasăre sacră venerată în mitologia Egiptului antic. La sfârșitul ciclului vieții ei pasărea Phoenix își clădește un cuib din rămurele de scorțișoară cărora apoi le dă foc; atât pasărea, cât și cuibul ei ard sălbatec și se transformă în cenușă. Din cenușă se ridică o pasăre Phoenix nouă și mai impozantă. O reînnoire a conștienței noastre științifice rescrie percepțiile noastre fundamentale despre viață și evoluție. Punând împreună elementele din fizica nouă (mecanica cuantică), noua biologie (epigenetica), și noua matematică (geometria fractică) se revelează faptul că crizele actuale nu reprezintă un sfârșit al civilizației, ele fiind mai degrabă purtătoarele unui surprinzător nou început, apariția unei noi păsări Phoenix – umanitatea globală.

Caracterul tuturor culturilor se bazează pe un set de credințe fundamentale cunoscute ca fiind paradigma de bază. Modificări semnificative în credințele din societate conduc inevitabil la dezintegrarea culturii predominante și la apariția uneia noi. Civilizația occidentală s-a dezvoltat printr-o serie de astfel de revoluții culturale; tranzitând de la animism (culturile aborigine precum cea a americanilor nativi), la politeism (exp. Egiptenii, romanii și grecii), la monotheism (Cultura iudeo-creștină și islamică) precum și la cultura actuală a materialismului științific (bazată pe "adevărurile" Științei Moderne).

Fiecare civilizație este definită prin propria ei paradigmă de bază unică. În mod current civilizația este adusă în poziția unei noi revoluții culturale. Revizuirii recente în știință se ocupă de patru "adevăruri" fisurate pe care este construită cultura noastră. Eu mă refer la aceste credințe vechi ca fiind cele Patru Percepții-Mit ale Apocalipsei, percepții greșite care contribuie la decesul civilizației noastre.

Percepția-Mit 1 – *Biologia este controlată de mecanica Newtoniană bazată pe materie /Revizuire – Biologia este controlată de forțele invizibile ale mecanicii cuantice*

Percepția-Mit 2 – *Genele controlează viața /Revizuire – Noua știință a epigeneticii revelează faptul că mediul controlează genele*

Percepția-Mit 3 – *"Supraviețuirea celui mai potrivit" conduce evoluția /Revizuire – Cooperarea conduce evoluția*

Percepție-Mit 4 – *Evoluția este un proces întâmplător /Revizuire – Organismele se dezvoltă pentru a se conforma mediului*

Când aceste investigații științifice fundamentale noi înlocuiesc miturile noastre culturale limitatoare curente, cenușa civilizației noastre actuale va da naștere unei versiuni magnifice a Phoenix-ului uman. Următoarea discuție scurtă este centrată asupra unor investigații științifice noi care risipesc mitul genelor, credința limitatoare că genele controlează biologia.

Recent, rezultate ale Proiectului genomului uman au spulberat una dintre credințele fundamentale-centrale ale Științei, conceptul de determinism genetic. Noi am fost îndrumați să credem că genele determină caracterul vieților noastre și totuși, noua cercetare revelează în mod surprinzător cum caracterul vieților noastre este cel care controlează genele noastre. Mai degrabă decât a fi victime ale eredității, noi suntem, de fapt, stăpânii genomului nostru.

Noua știință a epigeneticii lămurește cum mintea noastră (percepțiile, atitudinile și emoțiile) dirijează biologia și comportamentul. În tot timpul copilăriei percepțiile noastre primare referitoare la viață au fost programate cu credințe

culturale. De vreme ce percepțiile dirijează comportamentul și activitatea genelor, credințele culturale devin biologie. De exemplu, suntem noi violenți deoarece suntem predispuși genetic la violență? Știința nouă arată că oricare din variante ar putea fi adevărată.

Biologia celulară este importantă deoarece corpul uman este de fapt o comunitate de aproape 50 de trilioane de celule. Caracteristicile fizice și comportamentale ale celulelor sunt derivate din peste 150,000 de structuri proteice diferite ale căror structuri sunt programate în genele noastre. Una dintre credințele cele mai sfinte ale biologiei, codificată a Dogma Centrală, stipulează că informația în biologie curge într-o singură direcție: de la DNA la RNA la proteină. În consecință, Dogma Centrală furnizează noțiunii de determinism genetic credința că genele "controlează" caracterul vieții. Cărțile și mass media încă informează publicul că genele îi controlează viața, fără a ține seama de faptul că majoritatea biologilor sunt acum conștienți că această afirmație simplificată nu este validă. Între 1970 și 80 ca membru plin al Școlii de medicină din cadrul Universității Wisconsin, programam sânguincios Dogma Centrală în mințile maleabile ale studenților în medicină. Oricum, activitatea mea universitară se referea în primul rând cu cercetarea în domeniul distrofiei musculare folosind culturi de celule stem clonate. Celulele clonate sunt create prin inocularea unei singure celule stem într-o masă de cultură și, permițându-i să se dividă de mai multe ori, să producă mii de celule identice genetic.

Spre surpriza mea, am văzut că schimbând unele din componentele texturii mesei de cultură sau schimbând compoziția gazelor atmosferice ale incubatorului, puteam să alterez profund soarta celulelor mele de cultură. De exemplu, am rupt cultura de celule stem în trei părți, fiecare fiind expusă la condiții de mediu diferite. Într-una dintre texturi celulele au format mușchi, în alta au format os, iar în masa care a rămas celulele au format grăsime (țesut adipos). De vreme ce în cultură eu am semănat celule stem identice din punct de vedere genetic, era clar că soarta diferită a celulelor se afla sub controlul mediului de cultură și NU a genelor.

Șefii mi-au considerat studiile "eretice", de vreme ce ei aveau în vedere Dogma de control a genelor. Erezii, dogme... mi-am dat seama că știința modernă era întrucâtva asemănătoare unei religii! Aceste studii, demonstrând că celulele nu erau "controlate" de gene, au accentuat puterea hranei asupra naturii în influențarea vieților noastre.

Deși cercetarea a stabilit că genele nu controlează viața, cărțile de specialitate și mass media se referă încă la un nucleu de gene ca fiind celula creierului, hrănind credința depășită că genele controlează biologia. Acum 20 de ani, recunoscusem că nucleul nu era creierul, că era echivalent din punct de vedere funcțional gonadelor celulei, participând strict la reproducerea celulară. În plus, experimente în cadrul cărora nucleul celulei este îndepărtat, au arătat că celulele pot trăi și exprima comportamente complexe încă două luni fără a avea

vreo genă.

Îmboldit de provocările colegilor mei care nu credeau, mi-am refocalizat cercetarea pentru identificarea mecanismelor prin care informația ambientului controla comportamentul și genetica. În cele din urmă căutarea mea a revelat faptul că "pielea" celulei (membrane celulară) era responsabilă pentru citirea și reacția la condițiile ambientale. "Mișcări bruște (răsuciri)" în membrană erau cuprinse în receptori proteici, echivalentul celulei pentru ochi, urechi și nas, care citesc semnale ambientale, și efectuatori proteici care activau funcțiile celulei sau citirea genelor. "Mișcările bruște" ale membranei sunt unități moleculare de percepție folosite în reglarea biologiei celulei. Membrana, mai precis "mem-creier (engl. Brain)" reprezintă echivalentul celular al creierului. Înțelegerea structurii și funcționării membranei ar fi cheia pentru înțelegerea naturii vieții. În 1985, eu revizuiam arhitectura și comportamentul molecular al membranei celulare ca processor ambiental al informației. Altfel spus, am pus pe hârtie o serie de fraze descriptive folosind termeni pe care nu-i mai folosisem înainte. M-am oprit și am revizuit ceea ce tocmai scrisesem: "Membrana celulară este un cristal lichid, semiconductor cu porți și canale."

Ca biolog în domeniul celulelor, eu nu folosisem niciodată această exprimare, și totuși ele îmi păreau familiare. Unde le auzisem? Pe colțul biroului meu, mi-am zărit primul computer, un Macintosh cu fața zâmbitoare, și lângă el o carte pe care o citisem intitulată Înțelegându-vă Microprocesorul. Pe pagina a treia din Introducere, era definiția unui chip de computer, "...un semiconductor de cristal cu porți și canale."

Am înghețat. Următoarea secvență de gânduri s-a petrecut probabil în milionimi de secunde, dar mie mi s-au părut ore. Întâi m-am gândit, "Ce coincidență...membrana celulei și un chip de computer au aceeași definiție!" Și apoi, după încă câteva milionimi de secundă-ore, m-a trăsnit, "Nu a fost o simplă coincidență! Arhitectura și comportamentul molecular al chipului de computer este esențial identică cu membrane unei celule!" Membrana nu este analogă chipului; membrane este homologă chipului. Asta înseamnă, că membrana "nu este ca un chip", membrana ESTE un chip.

Membrana celulară este un echivalent celular pe bază pe carbon a unui chip de computer pe bază de silicon. Fiecare celulă este un chip programabil, cu un centru conducător hard (nucleul) conținând software (genele). Așa cum se întâmplă în cazul computerelor convenționale pe bază de silicon, datele celulare sunt introduse prin keyboard – formată din mii de membrane receptoare proteice acordate pentru semnale ambientale diferite. Acestea sunt convertite în comportament celular de efectuator proteic al membranei.

Aproximativ acum 10 ani, noua știință a epigeneticii s-a dezvoltat pentru a descrie mecanismele moleculare prin care semnalele ambientale controlează dinamic activitatea genelor. Cel mai important, mecanismele epigenetice pot

genera peste 30,000 de variații de proteină diferite de la fiecare proiect de genă. Contrar credinței că genele sunt programe hardwired, epigenetica revelează că programele genelor se pot rescrie dând posibilitate celulelor să se adapteze la ambiente dinamice. Știința epigenetică demonstrează că nucleul celulei este un hard disk citit-scris, în care software-ul de genă este programat de reacția membranei la percepțiile ambientale.

De vreme ce celulele răspund la semnalele mediului, de ce nu suntem noi "clone" umane fiind expuși la același mediu? Răspunsul, nu există doi oameni biologic identici; trupul tău va respinge un țesut sau grefă de la oricine altcineva recunoscând celulele străine ca nefiind ale sale. În același mod, celulele tale vor fi respinse de către oricare alt recipient din același motiv.

Unde se află identitatea unui individ? Celulele fiecărui corp au un set unic de proteine membranice (?) pe suprafața lor exterioară. Medicina identifică existența unui subset al acestor receptori ca fiind auto-receptori, adică "primitori proprii." Când receptorii proprii sunt îndepărtați de la o celulă ea devine o celulă generică, fiind transplantabilă în orice organism fără a fi respinsă. Transferând setul de auto-receptori ai unei personae la celula alteia se va transfera și "dreptul de proprietate" a celulei respective.

De unde vine identitatea noastră? Aparent, ea este un "semnal" unic din câmpul citit de către auto-receptorii noștri. Important este faptul că această comunicare este cu dublu sens; semnalele nu doar vin în celulă, întrucât conștiința experienței este trimisă înapoi la camp și schimbă sursa Forțele care se mișcă invizibil descries de biofizica cuantică și care activează auto-receptorii sunt aceleași cu cele cunoscute ca fiind spirit.

Interesant, semnalele care definesc eul sunt încă în mediu/ambient chiar dacă celulele mor și nu sunt acolo ca să fie citite. Și chiar mai interesant, un "nou" copil poate intra în viață expunând un set "vechi" de auto-receptori – "vechiul" suflet va veni înapoi pe calea aerului...reîncarnare!

Pentru un individ care nu credea în spiritualitate, înțelegând natura membranei mi-a zdruncinat viața. A fost un moment de transformare pentru mine să descopăr că NU sunt un robot biochimic, ci o comunitate controlată spiritual de celule programabile care acum colaborează cu alte "comunități" de celule pentru a crea un nou Phoenix uman.

<http://alchimie.spirituala.net>

NUMERE DE TELEFON: 0745.814.480, 0728.809.041, 0763.663.617 și 0770.313.356

ADRESĂ MAIL: imuntean2000@yahoo.com

YAHOO!MESSENGER: [imuntean2000](https://messenger.yahoo.com/username/imuntean2000)

SKYPE: [ioan.muntean](https://www.skype.com/user/ian.muntean)